

καί ἐπεριπάτει καθὼς ἐκείνους οἷτινες φοβοῦνται μὴ ἀνακαλυφθῶσι.

— Μὴ τὴν ἀλήθειαν τὸ πιστεύωμεν. Φοβεῖται μὴ συναπαντήτῃ τὴν γυναῖκα του. Ἡ ταλαίπωρος γυνή του τόσον πολὺ τὸν ἐφόβισε ἐκ προσομιῶν τοῦ γάμου, ὥστε ὁ Φοντάνζος ἔτρεχεν ἀκαταπαύστως ἐν ἔτος. Ἔτρεχε καὶ ὅταν ἀκόμη τὸν ἀπήντησεν ὁ Σολάνγιος ἔτρεχεν, καὶ θὰ τρέχῃ πάντοτε πότε ὀλίγον πότε πολὺ, καθὼς τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον, ὥστε ἡ Κυρία δὲν θέλει δυνῆθῃ ποτὲ νὰ τὸν ἀπαντήτῃ.

— Τί ἐγένεον ἡ Κυρία Σεμαισῶν ἀληθινά; ἤρώτησεν ἡ υἱοσυμένη κακεντρέχως πῶς. Ἡ Δουβαρβῦ εἶχε σύστημα νὰ μὴ στενοχωρεῖται ποτε, ὅταν τῇ διεσκέδαζον ὀμιλοῦντες περὶ τῆς μικρᾶς Μαρκεσίας.

— Ἐβρίσκεται πάντοτε τεθαμμένη εἰς τὸ εἰς Βερβῦ κτῆμά της.

— Πῶς! ἀκόμη δὲν ἐπακηγορήθη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀπίστου; ἤρώτησεν ἐπιβούλως ἡ Δουβαρβῦ.

— Προσμεῖνατε δὰ ὀλίγον κόμηστα! ἐξέθλιφθη.

— Ἄ! ναι . . . ἐλησρόνησα . . .

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαθε χώραν ἡ παρούσα σκηνή, ὁ Φοντάνζος εἰσῆλθε εἰς τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου. Ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός. Διηγκῶνιζε τοὺς καλητέρους φίλους του χωρὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίζῃ, καὶ ἐχαίρετα εὐμενῶς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτέ. Τί ἔκαμν ὁ Μαρκεσίος ἐν μέτῳ ἐκείνου τοῦ ὀμίλου τῶν προσωποπιδροφῶρων καὶ μεταμορφωμένων; ὠνειροπόλει. Διαιτῆθλθεν εἰς τὸ θεάτρον; οὐδ' αὐτὸς ἤξευρε. Τὸ ὄνομα του διέτρεχεν ὄλων τὰ χεῖλη, καὶ τὸ σημεῖον κατὰ τοῦ ὁποίου ἐξετόξευεν ἕκαστος τὰς θρασυτέρας προσβολὰς, ἦτον αὐτός. Διεσκέδαζον ἀξιόλογα συρίζοντές τον, ὡς ἕκαστος εὐκόλως ἐννοεῖ, καὶ ἕκαστος τῶν προσωποπιδροφῶρων διαβαίων ἐνώπιόν του, ἐξήμεσεν χεῖμαρβρον σκωμμάτων. Ἄλλ' ὁ ἀπαθὴς Φοντάνζος ἀπηξίου ν' ἀποκριθῇ.

Αἰρῆς μία προσωπίς ἐπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονά του, ἐκραύγασεν μετὰ τρεμουσῆς φωνῆς.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! σώσατέ με κύριε σώσατέ με!

— Καὶ ἀπὸ ποῖον; ἤρώτησεν ὁ Μαρκεσίος.

— Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μὲ καταδιώκει καὶ μὲ ὑβρίζει.

Καὶ ἡ προσωπίς ὑπέδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἄλλην προσωπίδα μαῦρην ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν ὡς δύο φλόγες.

Προκειμένου λόγου νὰ δεῖξῃ ὁ Φοντάνζος τὴν ἀνδρίαν του, οἱ βεμβασμοὶ ἀφήνοντο κατὰ μέρος. Ὁθεν καὶ ἀπήντησε πρὸς τὴν ἐπικαλουμένην τὴν βοήθειάν του.

— Ἦσυλάσατε κυρία, εἶσθε ὑπὸ τὴν σκέπην μου . . . Δὲν θέει σὰς κάμει κανεὶς ὑβριν τινα.

— Ἄ! Ἄ! προστατεύεται τὰς κυρίας, εἶπεν ἡ μαῦρη προσωπίς προχωρίζουσα τολμηρῶς . . . Μέχρι τῆς σήμερον ἐνόμιζα ὅτι ἡ κυριωτέρα σας ἐνασχόλησις ἦτο νὰ μετράτε τὰς μυῖτας καὶ ν' ἀεροβατῆτε . . .

— Ἐγὼ καὶ δευτέραν ἐνασχόλησιν κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκεσίος, καὶ θέλω λογιζέσθαι εὐτυχὴς ἀπὸ τὴν μάθω . . .

— Ἄ! ἀληθινά; . . . καὶ ποῖαν; . . .

— Νὰ τιμωρῶ τοὺς αὐθαδεῖς οἷτινες καταδιώκουν τὰς γυναῖκας.

— Ὁ Κύριος εἶναι λοιπὸν ἱκανὸς νὰ μάχηται περὶ τῆς ἠθικῆς;

— Εἶμαι ἱκανὸς καὶ διὰ βραπίσματα, κύριε, τὰ ἀξίζει τις. Καὶ τοῦτο εἶπὼν ὁ Φοντάνζος, ἔλαλε μετ' ἐπιτηδειότητος τὸ προσωπίον τοῦ ἀγνώστου καὶ τῷ ἐβρίφη κατὰ πρόσωπον τὸ χειρόκτιον. Ἀνεγνώρισε δὲ πάραυτα ἕνα τῶν σωματοφυλάκων βασιλείως, χημιζόμενον μεγάλως διὰ τὸ φίλερι πικτοῦκαὶ τὴν κακὴν του διαθέσιν.

— Θάλετε μὲ δώσει λόγον διὰ τοῦτο κύριε.

— Ὅποταν ἀγατᾶτε . . .

— Τώρα ἀμέσως . . .

— Πολὺ βιαστικὸς εἶσθαι κύριε! αὐριον τὸ πρῶτον.

— Αὐριον, ἔστω.

— Εἰς ποῖον μέρος;

— Εἰς τὴν ὁδὸν μου, ἢ εἰς τὴν ὑμετέραν, ἀντιτάσεις σὰς στεναχωρῆ . . .

— Εἰς τὰς ἐξ ὧρας τὸ πρῶτον.

— Εἰς τὰς τέσσαρας, ἂν ἐγείρσθε πρῶτον.

Διαρκούσης τῆς σκηνῆς ταύτης ἐρυθρὰ προσωπίδα στηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ λυτρωτοῦ τῆς γαμμένη ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Ἄ! κύριε τί ἔκαμα! ἐψιθύριτεν, καὶ τίκα λογιζέσθε ἄρα γὰρ δι' ἐμέ;

— Ὅτι συλλογίζεται τις περὶ ἐντιμίου γυναικὸς ἣτις ζητεῖ προστασίαν ἀπὸ ἐντιμον ἄνδρα, καὶ βαναύσων τρόπων τινὸς ἀχρείου.

— Ἀλλὰ, μονομαχία, κύριε, μονομαχία! . . .

— Ἄ! καλά! κυρία, ἡ μονομαχία θέλει τελεσθῆ, ὑπάρχει τίποτε ἀπλοῦστερον τοῦτο περὶ πέντε λεπτὰ ἢ ὑπόθεσις θέλει λάβει πέρας.

— Ἄλλ' ἐχθέτετε τὴν ζωὴν σας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐνυπῆρχεν ἐγκάρδιος

Ἦσυλάσατε κυρία, καὶ ὁ σωματοφύλαξ ἐκείνος δὲν θέλει φονεῖται ποτὲ τὸν Μαρκεσίον τάνζον καὶ ἐπειτα ἔστω καὶ τὸν ἐφόβουσε τί μὲγα τάχα εἶναι;

Ἡ Προσωπίς ὠχρίασε, ἐτριγξε τὴν χεῖρα Μαρκεσίου φιλοστόργως καὶ — Ὡ μὴν ὀμιλῆται εἶπε . . . ἂν ἤξευρετε τί κακὸν μὲ προξενεῖτε!

— Ποῦ θέλετε νὰ σὰς ὀδηγήσω κυρία; ἤρώτησεν ὁ Φοντάνζος χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παραγῆν τῶν τελευταίας λέξεων τῆς συντρόφου του.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Ἐχετε ἀμαξάν;

— Μαλιστα.

— Ἄγωμεν λοιπὸν.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ θεάτρου ἡ ἀγνώστος ἐβίβη ἀμαξάν τῆς τῆν εἶχεν ὑπ' ἐνοίκιον, ἦτο δὲ κομψὴ πῆν ἐντὸς αὐτῆς, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μαρκεσίον μὴ ἔχουσα πλέον τι νὰ φοβῆται, δὴν ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τῆς ὁδοῦ του, ἀφήνουσα αὐτὸν νὰ τῇ